

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko [...] „C.” S.A. w C.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 23 listopada 2012 r., sygn. akt VI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w P. po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. B. przeciwko [...] „C.” S.A. w C. o odszkodowanie zmienił zaskarżony wyrok w punktach 1, 2 i 3 i powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach procesu.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądów, która to rozbieżność polega na tym, iż zdaniem Sądu wskazanie przez pracodawcę w wypowiedzeniu umowy o pracę jedynie „brak dyspozycyjności” czyni zadość wymaganiom konkretyzacji przyczyny wypowiedzenia. Zdaniem skarżącego takie lakoniczne stwierdzenie jest niewystarczające, a przez to wypowiedzenie jest dla pracownika

niejasne, niekonkretne, a tym samym niezgodne z prawem (art. 30 § 4 k.p. i art. 45 § 1 k.p.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Dlatego zasadniczym warunkiem pozytywnego rozpoznania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest przedstawienie w jego uzasadnieniu odpowiednio skonstruowanego wyводу jurydycznego.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wnoszący skargę wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4, to jest oczywistej zasadności, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 października 2007 r., I UK 164/07, LEX 864056, postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2007 r., I PK 136/07, LEX

885052). Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Wysiłek Autora skargi powinien koncentrować się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX 82274). Sąd Okręgowy w uzasadnieniu skarżonego wyroku podkreślił, że wystarczające było wskazanie na brak dyspozycji po stronie pracownika w wykonywaniu obowiązków dyrektora, ponieważ powód nie tylko nie świadczył pracy, ale też nie zgłaszał gotowości do jej podjęcia i wykonywania swoich obowiązków. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi ustalić, iż przyczyna wypowiedzenia była prawdziwa. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Natomiast w przypadku powołania się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest zatem sformułowanie wątpliwości i wykazanie, że są one poważne oraz przedstawienie wyводу dotyczącego rozbieżności w orzecznictwie sądowym (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 233/07, OSNP 2009 r. Nr 3-4, poz. 43). Skarżący ograniczył się do skonstruowania pytania oraz powołania kilku sygnatur wyroków Sądu Najwyższego bez jakiegokolwiek analizy prawnej. Uzasadnienie takie nie spełnia wymogów, o których mowa wyżej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.